

בדרכי הרב והרבנית גץ

"בני אהובי אבנר"

לפני הקרב, כתב לי אבנר מכתב. היה אסור לו לכתוב מה הוא הולך

לעשות, לכן כתב לי "אבא, אנחנו הולכים להילחם במקום

שתשמח מאוד שהיינו שם" הוא רמז לי כי הוא הולך להיות עם

הלוחמים ההולכים לשחרר את הכותל מידי הירדנים, ולהחזיר אותו

לידי עם ישראל.

חבריו סיפרו לי, כי אבנר מצא זמן ללמוד את הלכות יציאה לקרב של

הרמב"ם, בין קרב לקרב.

אבנר היה חבלן בחטיבת הצנחנים.

תפקיד החבלנים הוא ללכת לפני הלוחמים, לוודא שאין מוקשים או

פצצות העלולות לפגוע בלוחמים המסתערים על האויב.

אבנר יצא למשימתו יחד עם חבריו, להכין את הדרך לשער האריות,

שדרכו הצנחנים עתידים להיכנס ולשחרר את הכותל.

אש (יריות) נורתה עליהם מכל העמדות של הירדנים. אך הם לא

ווייתרו. הם הסתערו קדימה, למלא את תפקידם, להביא לכיבוש העיר

העתיקה על ידי הצנחנים. חברו של אבנר נפצע מכדור שפגע בו.

אבנר רץ אליו, הרים אותו כדי להביא את הפצוע למקום מוגן. מסר

את הפצוע לחובשים שיטפלו בו, וחזר מיד לקרב. באחת מהמקרים

שבו הוא הסתער על עמדה ירדנית, חייל ירדני פגע בו. אבנר נפצע

קשה. חבריו פעלו להציל אותו. כפי שהוא עושה לחריטתו שלו שנפגעה.